

17. szám.
 Aprilis 24. 1875.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt. 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. **Kiadó-hivatal**: Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja**: 4 hasábos nompareille sor 10 kr.
Hirdetések felvételnek: egyedül **Láng Lipót és társa**, I. nemzetközi hirdetések felvételi hivatal **Budapest**en, **MARIA VALERIA-UTCZA THONETUDVAR**

XXVII. kötet.

EGÉSZ AZ ÉSZAKI POLUSIG!

vagy:

MI LETT TOVÁBB A TEGETTHOFFAL?

Regény.

EGY A HAJÓN HÁTRAMARADT MATRÓZ FELJEGYZÉSEI UTÁN.

JULES VERNE

oktatásai szerint

írta **KAKAS MÁRTON**.

MÁSODIK KÖTET.

Leánykérés özönvizelőtti módon.

AFÖLÉLEDT patriarcha is szavához jött ezalatt, bár szava olyan volt, mintha a föld alól jönne; ércztelen, rekedt suttogás volt az inkább, csukló rikácsolással vegyítve.

Az első szava ez volt hozzám:

»Amhááretz!»

Megörültem neki.

Hisz ez érthető nyelven volt mondva. Valaha, még a theológiából meg nem szöktem, engem is tápláltak a héber nyelvvel. Ez zsidóul van. Egy pár szót most is értek belőle. Ezt az elsőt például mindjárt. Az ugyan nem igen hizelkedő megszólítás, mert azt teszi, hogy »te bolond!»

Következett még több is.

Az öreg, alig hogy mumiából emberré lett megint: egész hajdani aristocraticus hajlamát visszanyerte: elhalmozott rekedt hangja gunyszavakkal, a mikből leginkább megérttettem azt, hogy

»Neszierim!» (rabszolga) »Keraim!» (hitetlen.)

Egypárszor »mamszer«-nek is nevezett: a mi csunya megbántás.

Sejtettem, hogy azért szid, a mért a leányával ily bizalmas lábón merek állani, s többször ütögetett a mellére, azt kiáltotta, hogy ő egy »Cohen!»

Most már bántam nagyon, hogy a Zichyföldön tettem ezt a felfedezési merényletet: itt még nem hi-

vatkozhatom a polgári házasságra, ez csak a Ferencz-Józsefföld Lajthántuli részére nézve érvényes.

A szép Naháma segélyemre kelt.

Egy kezét vállamra tevő, másik kezének mutató ujját homlokához emelte s ünnepélyes hangon e szóval mutatott be az öregnek:

»Jore de ah.« (Tudós.)

»Ssed!« (ördög szava) kiálta a huszezeréves apó.

»Ed!« (Tanu) felelt a leány, önkeblére mutatva.

»Makkót mardót!« hörgé az öreg a bőszi átok kiáltást, melylyel a becstelen leányokat, kik egy idegen férfit megcsókoltak, szokták a korbácsbüntetésnek átadni. (Az özönvíz előtt.) »Makkót mardót!« süvölté megegyeszer az öreg, mire a leány engedelmesen lehajolt a lábainál heverő czethal idegért, hogy azt korbácsul nyujtsa az öregnek, és meghagyja vele ostorozni magát. Én elvettem tőle a szívos korbácsot s odadtam az öregapámnak: de a leányt nem eresztettem hozzá közel, hogy megverje. Az öreg aztán a kristálytönköt verte a korbácscsal. Azt lehet.

Ekkor én is meg akartam mutatni, hogy értek a nyelvén s mellemre ütve mondám magamról:

»Reach!« (fejedelem) s azzal megfogva a leány kezét, kimondám e szókat nagy ünnepélyesen a Chalizeh alkalmából ellesett végzetes jelszót; de a tagadó ige nélkül.

»Le kachta!« (nőül veszem.)

»Meachssow!« felelt rá hirtelen a leány, kezemet visszaszorítva mind a két kezével.

»Almanath!« hörgé a tetőtől talpig megöszült ember.

»Meachssow!« ismétlé a leány.

»Almanath!«

Ötször-hatszor elmondták egymásnak ezt a két fatalis szót, mely a rögtöni, vagy későbbi házasságkötés volt, a »Meachssow« azt jelenti: »mátul fogva« az »almanath« azt, hogy »attul fogva.«

Végre az öreg özönvízelőtti haragra gerjedve, kiáltá e rettentő ígét, kezét leánya felé kinyujtva:

»Erwach!«

A leány elsápadt ennél a szónál; egészen elváltozott a színe, ajkai elkékültek, arcát eltakarta hosszú hajával.

Ez a szó olyan nőt jelent, a kinek tiltva van férjhez menni.

Én elszántan léptem az öreg elé s szemébe néztem XIX-ik századbeli bátorsággal.

Erre az öreg ptyocenei ravasz vigyorgással szőrös ábrázatján morzsolá ki e szót fogai alól:

»Katlánneth!«

E szóra a leány leesett a földre, szétzilálta a haját és kristályhomokot szórva a fejére, elkezdett jajgatni keservesen.

A Katlánneth olyan szüzet jelent, a kinek már öbbször legénye egymásután a menyegző előtt elhalt: Katlánneth azt jelenti, hogy »férfi-ölő!«: az ilyen szüznek többé férjhez ígérkezni nem szabad.

»Bánom is én, ha Katlánneth vagy is, rubintom!« mondék már most a magam nyelvén a leánynak s odasiettem őt felvenni a földről. Ketten vagyunk az egész világon, nincs a mi számunkra törvény! s ha csak törvény kell, majd hozunk. Magam vagyok itt alsóház, felsőház és király. De bizony elveszlek, ha hozzám jösz.

Erre aztán az öreg elkezdett sirni keservesen. Tenyereivel a kristálytönkre ütögetett s többször mondá e szót: »Galóth.« (Fogság.)

Ez azt jelenti, hogy a míg a családfő fogságban van, addig a család leányának menyegzőt ülni nem szabad.

Szegény öreg! Azon volt hát megijedve, hogy ha a leányát elveszem, ő itt marad magára, a kristályba befoglalva.

Ez iránt megvigasztaltam. Előhoztam vésümet, kalapácsomat, oda térdeltem elé, s mutattam neki, hogy én azzal a két eszközzel ki tudom őt a kényszerhelyzetből szabadítani. Egy darabot próbául le is zuztam a kristály széléből:

Erre elérzékenyült és megáldott e szókkal, a mik a házasságba beleegyezést jelentik.

»Beerhetib!« (örvendetes hír!)

A mint azonban e szónál Naháma is odajött melém, hirtelen megfogta a patriarcha a leány karját csont ujjával s odavonta őt maga mellé a kristálytuskóra: nekem pedig ezt sugta:

»Keszubba!«

»Keszubba! De hát ki az ördög látta azt, hogy az özönvíz előtti emberek is keszubbáról beszéljenek? Én azt gondoltam, hogy az özönvíz előtt ingyen adták a leányt!«

De az öreg csak a fejét rázta s ismételte, a markát tartva elé: »Keszubba! — Keszubba!«

(Ez, a mit mi möringnak, nászajándéknak nevezünk.)

»No hát itt van, nesze: fogjad.«

Ezzel előkerestem neki azt a gyönyörű labrador kristályt az iszákombul. Nagyon megörült neki s a markába szoritotta. Hanem aztán azt mondta rá:

»Kájim li.«

»Kájim li! Hát ezt is tudod? Hiszen te csak ki adod magadat akkor özönvizeletti embernek! Nem vagy te homo primigenius! Hiszen te ugy tudod a Schulchán Árucho t könyvnélkül!«

»Kájem li« szóval szokta az após megtartani magának a leányáért kapott ajándékot, s ha a leányának adja azt, akkor annak a neve »parnasza.« Ezzel a szóval takargatta azt bele az öreg, Nahama chlamyásának szögletébe s akkor megint felém fordult ezzel a szóval:

»Selukim!«

»Oh mi a tüzes patkószeg! Még Selukim? Ennek ezüst is kell!«

Mit volt mit tennem. Volt egy ezüst óralánczom, azt levettem a nyakambul s átnyújtám neki.

Ez egészen megnyerte a tetszését, az ezüst lánczot Nahama karja körül fojta, mingyárt a válla alatt s azzal gyönyörködve nézett rajta végig, s végül ráadta a hét áldást.

Csak azután következett a »Chupa,« a mit az öreg el nem engedett.

A chupa a mennyezet, mely a házasságot szentesíti. Azt hamar kiállítottam egy czethalbörből, melyet négy kristályoszlopra kifeszítettem. E nélkül nem lehettem »hoszen« (vőlegény.)

E mennyezet alatt keltem össze szép »Kálém-mal« kinek azért nem kellett levágni a haját, szerencsére az özönviz előtt még nem levén feltalálva az olló.

Mind Ezeket az ügyeket előbb rendén el kellett végezniem, mielőtt arra gondolhattam volna, hogy az életrehozott emberemnek, valami üdítő italt adjak, a mire pedig nagy szüksége lehetett. Énoh patriarcna idejétől mostanáig szomjazni: nem tréfa dolog.

Sejtettem, hogy ősi szokásai között az is meglesz, hogy a saját ivóedényén kívül másból nem iszik. Azért vésűvel kifeszítettem a kristály közül az említett dinornistojás héját, mely maga is apró kristályok rétegével volt bevonva. Az még akkor is tele volt valami apró, gombostüfej nagyságu barna ocsuval. Én azt szemétnék néztem s kiöntöttem. Nahama azonban odajött s szépen felszedte az öltönyébe az elszórt szemetet, türelmesen. (Most már feleségem volt!)

Én aztán tele töltöttem a féltojás héját friss vízzel, a mi közé egy kevés czethal tejet kevertem s néhány

csépp ambraszeszt adtam hozzá. Az öreg mohón ivott belőle s háladatoson forgatta szeméit az ég felé.

Azután nekem nyujtotta a kelyhet az ivásra, tölem Nahámára köszöntötte azt s mikor üres lett a dinornis tojásbéj, akkor, hogy semmi se maradjon el a házassági szertartásból, a földhöz csapta azt mind két kézzel.

Szerencsére a dinornis tojásbéjnek volt annyi esze, hogy nem törött szét; ruganyos volt. S ez nem a tojásbéj szerencséje volt, hanem ipam uramé; mert különben nem tudom miből adtam volna neki ezentul inni: miután ő az én bádog edényeimtől irtózott. Az ételektől pedig, a miket kínáltam neki, még jobban.

Nem kellett annak se medve gulyáshus, se cachelot nyelv, se czethalsajt, csak egy kívánsága volt:

»Parperoth!«

Ez a hagyományos növényétel, mely nélkül meg nem történhetik lakodalom az özönviz előtti emberek között. Parperoth nélkül nincs áldás a házasságon, parperoth nélkül innepelt menyegzőből amhaáretz utódok származnak, parperoth nélkül Asmódi garázdálkodik a házastársak között.

De hát hol vegyem én a parperothot? Azt sem tudom, hogy mi az a parperoth? De ha tudnám is, hogy mi az a parperoth? Nem terem ebben az országban semmitféle növény. Ennek az egész botanica gazdagsága: moha és zuzmó. Ha te itt növénynyel akarsz élni öreg, felkopik az állad.

Az öreg pedig türelmetlen volt. Bizonyosan lehetett valaha, a ki e szót »lehetetlen« nem ismeré. Szidott, és hadonázott a pálczájával. Szerencsénkre ugy oda volt növe a trónjához, hogy nem szálhatott le róia:

Noháma az alatt, mint csendes, engedelmes, parancsfogadó alattvaló nem szólt semmit, letérdelt az ő apja mellé, vizet öntött a tojásbéjbe, s aztán a kötényéből egy csipetet kivett abból a haszontalan szemétből, a mit én kiöntöttem s belekeverte a vízbe.

Néhány percz mulva bámulva láttam, hogy azok a gombostüfejni apróságok elkezdene duzzadni, egyre nőnek: megdagadnak mogyoró nagyságu, a rájuk öntött víz egészen eltűnik s a helyén egy rezgő, kocsonyás átlátszó tömeg marad, melynek lila kékes színe van.

Mikor ez meglett, akkor két tenyerére tette a természetes edényt s azzal az utánozhatlan édes mosolylyal, a mi a nőkkel veleszületik, odanyujtá azt az öreg elé.

Az öregnek reszketeti a szakála az örömtől: Szeméit gyönyörteljesen bunyta le, mikor az istenadta ételhez hozzá nyult.

Ez a manna!

Most már rá ismertem.

Ez a *Lecanora esculenta*, melylyel az A — r a r á t szikláí fedve vannak, s melyet néha roppant csoportokban ragad fel a zivatar, s száz mérföldnyi messzeségre eső pusztákban elszórja azt. A zuzmó a fellegek nedvétől feldagad kocsonyává s mikor lehull, kész terített asztalt ad a pusztában bujdosónak; arasznyi vastagon takarva a földet.

Ez a puszták mannája! Ezzel lát el még most is egész vidékeket az ég, a hogv ezt tudós Th en a r d a párisi tudományos akadémiában előadta.

És ezt mi ujkori emberek nem vettük eddig figyelembe: pedig ez egy oly élelmi szer, melyből egy maréknyi egy egész hajó népségének elég.

Meg izlelém a maradékot. Igen kellemes jó ízű kocsonya volt az, kevés keser nyésséggel. Naháma látta, hogy izlik, s aztán mindkettőnk számára készített uj fogást.

Ilyen paperoth a Zichy hegyen is bizonyosan található lesz: mert ez csak zuzmó, (lychen faj). Ezt ér

demes lesz felkeresni, s az többet fog érni a hegykebel minden nemes érczeinél és drágaköveinél.

Ime az özönvíz előtti emberektől is lehet tanulni valamit!

Szent borzalommal nyultam az étekhez, mely századok százain át épségben megmaradt számomra, kristályban elzárva: s az étek után, midőn ajkamat egy csók érinté, élő, meleg, édes aszszonyocsók; azt hittem, a kristályok is megelevenülnek mind s atomokra oszolva kéri az Urat, hogy teremtse őket; újra teremtse halandó embernek, a ki él és meghal és feltámad és újra él!

Minő csók volt az!

Egy, ezer emberöltő ivadékon keresztül váltott, csók! —

Egy oly lány csókja, a kinek a lelke az egész csilagrendszer végig járta már s most visszatért újra a földre, épen marad testének életet adni, s megkérni azt a csókot, a mi husz ezer év előtt volt neki **igérve** itt...

.... Rám nézve Noháma nem volt »Katláneth.«

(Folyt. köv.)

ORSZÁGGYÜLÉSI TUDÓSÍTÁS.

Gr. Zichy Nándor: Nagyméltóságú elnök! Méltóságos főrendek! Méltóztassanak meggyőződve lenni, miszerint én mindaddig nem szólok a szőnyegen forgó tárgyhoz, míg a nagyméltóságú elnök ur nekem a nagyméltóságú háznagy ur utján egy pohár vizet nem méltóztatik hozatni. (Consternatio.) Nem? no hát ha a viz nem jó, akkor... azért is beszélek, ámbátor ne méltóztassanak engemet okolni, ha beszédemet száraznak találják. (A viz megérkezik. Szónok huz egy nagyot. S még egy óráig beszél.)

Tomcsányi: Én nem okoltam volna előttem szóló méltóságos főrendet beszéde szárazságáért, ha nem kapott volna vizet. De méltóztatott kapni, — így hát kénytelen vagyok a... vizet okolni.

MŰVÉSZET.

A Pester Lloyd azt kérdezi, hogy quis hominum az az Aradi? Persze, ha Otenheimről és társairól van szó, bezzeg nem kérdi, hogy kik azok? Hanem egyik legtehetségesebb hazai szobrászunk ignota persona neki. Vajjon nem olvassuk legközelebb azt a kérdést a P. Ll.-ban, hogy ki az a Petőfi?

*

Most jöjj ide bölcs Salamon, s mint az egyszeri gyermeket vágasd kétfelé azt a Richtert. A muzsikusz felét hagyd meg nekünk, az igazgató felét pedig küld del Bécsbe.

*

Mért választotta Richter bucsu előadásul L o h e n g r i n t? Hát ez neki ad norman hattyu-dal, a hattyu-operája.

A M A B I Z O N Y O S

c s i z m a d i a

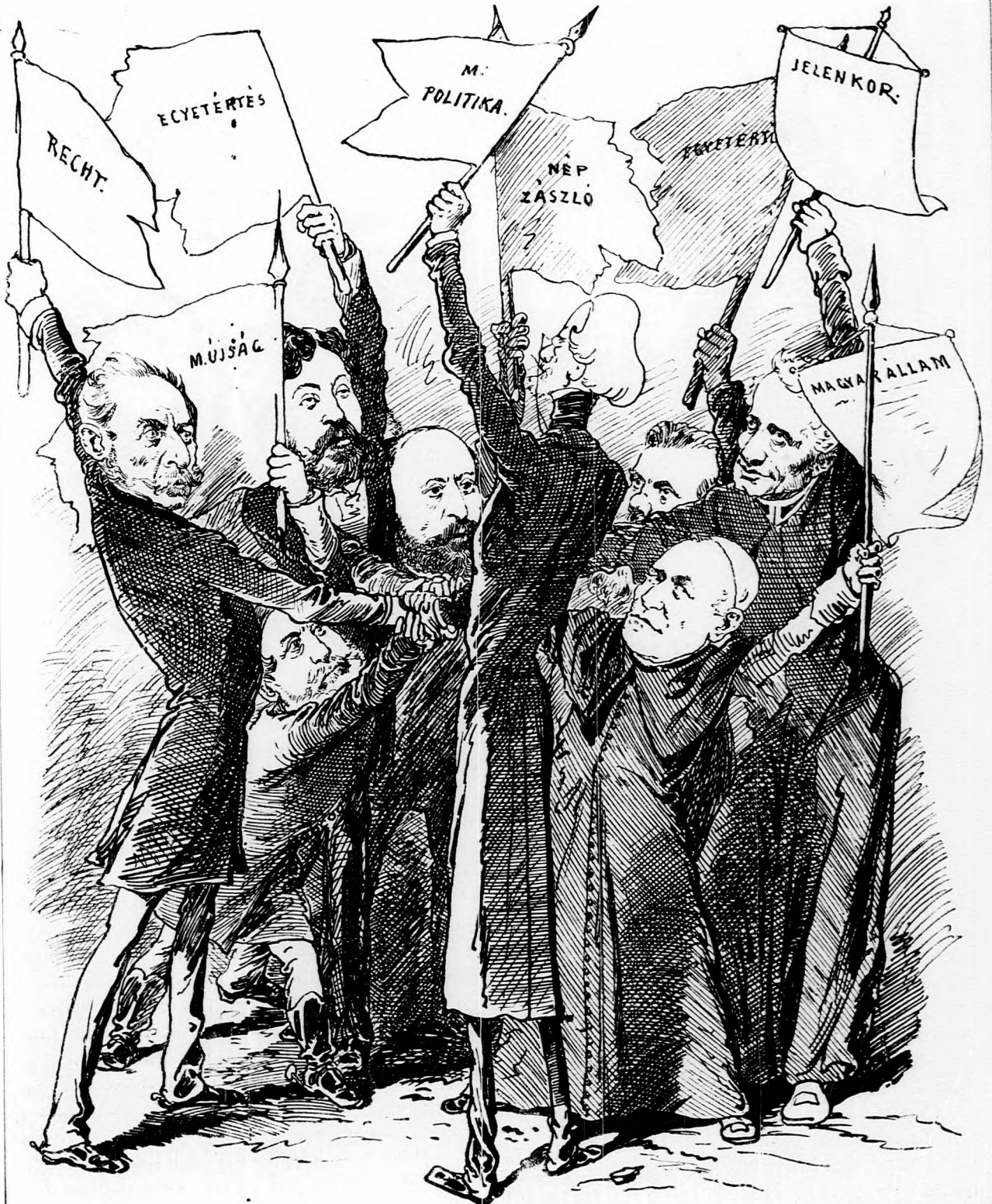
ÉS FELESÉGE KÉRDÉSEI ÉS FELELETEI.

— — Az igazságügyminiszter megengedte, hogy a vizsgálat alatt állók a Budapesti Közlönyt olvassák. Ez már csak még is barbarismus. Mielőtt még el volnának itélve!

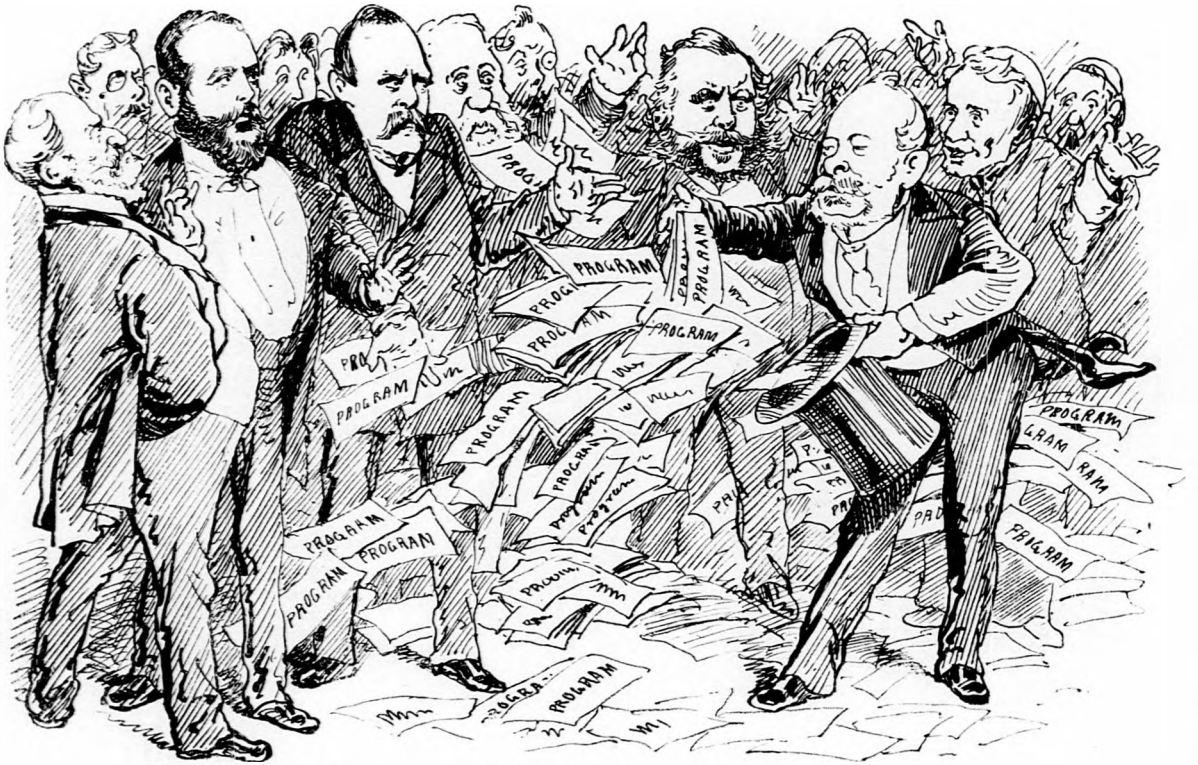
— — (A »Közérdeknek szóról szóra ezt írja a miskolczi levelezője: »Nincs egy vidéki levelezőre nézve valami kellemetlenebb, mint midőn, jobb tárgy hiányában kénytelen a már oly sokat elcsépelet fusio sovány s z a l m á j á n r á g o d n i.«) Sajnálom, de ha már megkívánja a természete.

TABLEAU VIVANT.

— Választási előkép. —

H A J D A N

— Ime, uraim, méltóságos főrendek, a kormány programjait.
— Eh mit programm! lássuk már a medvét!

Tallérossy Zebulon levele

Mindenváros Ádámhoz:

Tekintedezs barátom uram!

Engedelmet kirem, hogy olyanba avatkozok, a mi engemet nem illeti, de megígírttem, hogy mindenrül irom Züstökösbe, azir hat nem tehetem rola, hogy mozd az eczer nebancsmakvírag főrendi tabla tolamra tolakota.

Olyan kellemeteds helyzetbe jutotam, hogy mar az in vilemnyemet is osztja valaki. Nagy gyönyürisig telik nekem főrendi hazba. Eczer mar eltalaltak ök izs igaz utat, a mi minket borzaszto kalamitasokbul kivezeti.

Persze, hogy az kel, amit excelentiazs aranykulcslyukos barátom grof Cziraky mongya. Stemplit kel ütnyi zujsagokra, meg kel öket pildasan bilyegezni. Hiszen rigen mondom in

aztat titokba, csag kimondanyi nem volt nekem batorsaga hoza.

Eczeribe vige lesz mindenfile kalamitasnak. Elfujunk deficitet, felfujunk magyar banknak irczlapot, vasutat, alföldi csatornazast, minden embernek tyukot fazekaba, teli kincstart zorszagnak, fizetist mindenkinek megharomszorozunk, tartjuk tiz millió katonat, mert hat telik, meg verünk vele burkust, elszedünk muszka czartul kaukazust, hidat ipitjük Amerika atlanti tengeren keresztül, Sahara pusztasagba belecsapolyuk tengert, odaviszünk magyar flotat, felsöhazbul minden embert megvalasztunk vicze kiralynak, kit Kelet-India, kit Nyugot-Indiaba, — mert az egisz világ lesz a mienk, — nem szükséges ahoz semi egyéb, mint egy rövidke kizs paragrafus: »A melyik birkan nincs van stempli, azt akarki konfiskalhat, hasonlokípen az ujsag.«

ÉS MOST.

— Nos hát már most, méltóságos főrendek, itt a medve!
— Thyü! lánczos tobogós! De hát a programm?

No ez jó lesz. Csakhogy in kibővitem javaslatot. Könyveket izs meg kel bilyegezni (kivive adokönyveket), könyvtarakra hadisarczot vetnyi, olvasóköröket, kaszinokat regalenak kinyilatkoztatnyi, iskolakat financzkezelis ala bocsatanyi, szüliket minden oskolaba jaro gyerek utan progressiv adoval megörvendeztetnyi, — merd istenucse, ha így megy dolog, minden ember megtanulya olvasnyi; hol veszünk aztan muszka biztost, aki boldogulni tugya ilyen orszagal?

Azir nagy alambölcsesiget talalom Cziraky barátom indítványába, de csak mind kezdeményezist elfogadom; abba reménybe, hogy zenyim javaslataval completiroztatik.

Ami luxusadot illeti, abba izs igazat adom Cziraky barátomnak. Falusi bironak beszamolylam rula, hogy menyli liberiazs hajdut tartom? Hiszen kirem alasan az in hajdum olyan nagy ur, hogy ha neki teczik, lekapja husz körmirül

birot, olyan huszonötöt csapatya ra ülnöki rieszire, hogy eget is brugonak tüle nizi. No hat mar most az a sült paraszt legyen jogositva te-lekkönyvet vezetnyi az in hajdukomrul! In meg menjem oda is alazatosan kirjem hivatalos functiojat neki, könyörögjek beleegyezisirt, hogy tmar engedelmet kirem Hrubiczek Jano, hanem adot nem fizethetem a Miskatul, mert az új esztendőtül ota fogvast Marcsa, — nem kocsis hanem szolgalo.

Persze hogy secatura, meg vexatura csak!

...Hanemazt mig izs szeretnim tunnyi, hogy ha szeginy embernek elhajtanak tehenit: adoba, kihuznak gyereke alul zagyat; öt magat izs kidobnak hazából, fel izs ut le izs ut, — hogy hat az akor micsoda, ha luxusado secatura meg vexatura? . . .

No de ezt csak úgy magamba gondolok. Cziraky barátomnak igaza van. Osztom neki vileminyemet. alazatos szolgaja T. Z.

KORTES GÁZSI.

NO HÁT vótam abba ja keserves Miskócza, a hun pocsojából van a pijacz, laczikonyhárul él a fiskáris, kakastejjel sütik a buzaczipót, sárbul csinyálik az uczza pádimentomot, négy lovas tajigán jár a kódusbiró, czizmediából van a zsidópap, zsidóbul van papista barát, németül mondgyák a magyar szót, röffel mérik az hazafiságot, nem különben pedig csehül állanak az dolgok, punktum!

Szerbusz templom! mondok a hogy melláttam azokat a sugár tormokat, amént kiágaskottak a porbul, osztán oda cserditem a szűrkék közibe, hallássák, hogy nem csak amojjan falusi komposzeszor vónék, ha mennézhetnének még a panorámába is.

A mint a szélihe érek, ahun egy gerendából van az kapuja, akár a kutágas, hát ojan gatyás zsandár lehuzi előttem a lánczczal a rudat, hogy vámot fizessek. Mi ja mán no! azt a kutyatagadóját a finyáncz mivoltodnad-szólok neki illedelmesen, hát nem látod az viseletemről, hogy nemes vagyok?

Sahaj, mondi ő, it fizet a viczespány is ha négykézláb nem akar elmennyi alatta. Megtapigatom a terhécz mellett az fokosom ha ott van-e? de mégis jónak láttam abbahanni, mer hamar benyomoritik a mundérba az embert, ha vizitacziójn zenebonát csinyól.

Jó van hát no, oszt mire tarti azt a czedulát a kezibe?

Két ló négy grajczár, a kocsi meg három.

Az az apád lelki, mondok nyájjasan, hát nem látod, hogy harmadfűs csikó még mindakettő, osztán ez a kocsi is nem is szeker csak ojan bricska. Kapsz négy grajczárt összesen, punktum. Nem tágitott a kötelre való, meg kellett biz azt fizetni, a kutya tagadóját. Nem héjába német ez a magyar város, mondok, de még azért is pizt huz az emberen, amér végigkoptati a sarat benne.

Ahogy áthajtok a főutcán, hát minden zsidójány a bótajtóba szalatt, az apjuk meg kigyűtt az utközepire bámulni a kocsi után. No mondok, ez se látott tán még magyar embert, pedig azon kezdte az pályafutását.

Mejik itt a legczégéresebb fogadó? mondok egy krumplis kofáho a diátrum előtt. Ehun van a Pest város, mondi a jámbor. Odanizek, hát ott van egy füstös gránárijom, mintha csak subiszkkal meszelték vóna be. No a kengyelit, mondok, kend ugyan föltisztelte ezt a czigányrezidencziáját. Hát nem vóna itt valami illedelmesebb kovártély? Van bi ja, mondi ű, hanem ez a leteslegelő, a más csak ojan kaliczka, ahun a szógabiró meg a viczespány egy ágyba hál, ha fedil alatt akar lennyi. Koronának hinák, ha a vóna.

A kell nekem ni, mondok, Niczi bácsi a szógabiró ugy is ctt lesz, a hajdujával maj kiveretek egy csapat nimet vándorlót, oszt lesz hely akár a templom.

Behajtok, hát Náci bácsi nincs ott, de ott vótt az agárdi árendás egisz pereputyával. A mámi keserve-

sen futta az ajvajt, a Rűke jánya meg ráborott a Dolfi fijura, aki tátinak hijja az apját, oszt csurgott a könyű mindegyiknek szemibül, mintha csak paprikát tubákoltak vóna éhomra.

No mi ja baj? szólok neki nyájjasan. Hát kerserve-sen panaszozi, hogy a Dolfit besorozták katinának.

Czhű a kutyatagadóját! Keztem jó ándungba gyüni. Ha mán az ijen fancsali czinegebibiczárnyéket is besorozzák, nekem ugyan majd befütének. Szememre vágtam az darutajus kalapom, osztán bóbiskálva teltapogattam az vármegyeházho. Ép az ajtóba tanátam kövir Berta bácsit, aki pandurkomiszáros léttire ugyan ránczbaszette az régrutákat, a háta megett meg egy kehes emanczipált darabant taszigáta a tolakodó nipet az ajtó elül. Czoki paraszt, mondok neki mer mingyá oda mázollak arra jaz ajtóra veres festéknek, oszt egy fricskát attam arra ja lebernyeg fültre, amitül aztán elment a kedvi a hősködéstül. Berta bácsi meg karrakapott oszt bevitt abba ja nagy terembe, ahun kajabálni szokott az nemes vármegye, ha rágyün a gyülésezhetnék nyovolyája. Most csupa szemérmetlen népség vót benne A falon meg ott fiytegett rámába két nagy honfiju, a Szécsényi, meg a Palóczi, szinte lánczczott mindakettőnek a képin, hogy haragszik, amér ugy csuffáteszik az kovártélyukat. Egészen rugásra állt mindakettő lába, tágult is előle a szemérmeskedő régruta, nehogy hábkanyarítsa avval a hegyes orru csizsmájával.

Egy pár régi czimbora is akatt a fiatal vármegye-tisztek közt, de biz azért szilencziom vót, mer a viczespány ott ült a karosszékebe ijeszgetni az ünnepejesség okájér. No ecsim, mondi a honvéd fűhadnagy, ahogy mellésettentek, mer apámmal jóczimborák, téged még Habakuk próféta katonának jósold. Nem oda ja, Kardos bácsi, mondok keményen, nimet katona nem leszek, ha présbe csavarintnak se, de meg szétverem ezt az egész frekvencziát mirgembe. Hát honvéd? mondi ő, begyessen simongatva jaz aranyzsinosor lajbiját. Amán csakcsak, ha épen meg kell.

Kortes Gáspár! kajati a viczespány a nevem, — ájjon a mérték alá. Kicsit meghökkentem, hanem azért odasugtam a Kardos bácsinak, hogy ne engedjen, a rezangyalát, mer akkor baj lesz a faluba. Ő osztáng odament az firhang mögé, ahun a katonadoktorok áltak. Odalépek, hát mán előre biczczengetett egy bojtos szakállu veres nimet doktor, oszt kegyesen messzölit:

Tuczc kicsi nemetet?

Pizli szidni, nagyon ütni, mondok neki mirgesen, hogy eczczere egy nagy görbe juk lett a szájából az ijetség mijá. Mán kijakarta mondanyi a tóglikot, mikor a honvéddoktor aszmondi, hogy én az övék vagyok, mer harmadik korosztálybul honvédnek illik menni. Csak ugy futta a tajtéket mirgibe a nimet, mán kedvem gyűtt vóna a szájába nyomni egy üres kalamárist az asztalrul, ugy veszekedett azon a slajfer nyelvin mint a zivatar, de a honvid nem engedett, meg a Kardos bácsi is pártom fogta. Mikor oszt látta, hogy lecsepűzik, aszmon-ta nagy mérgesen hogy se te, se te, osztán odaka-

játott a káprájnak, hogy a regimentnek őrek, honfitnek erőss, — untóglík!

E kell nekem ni, essen beléd a kacsanátha. Hamar magamrahántam a lajbit meg a dolmánt, fére vág-tam az darutajus kalapom, osztán az ajtóbul visszaszól-tam nekik:

Szerbusz vármegye, engem többet nem láczz!

Cataster.

EGY tönkrement ur, ki kétszáztezernyi örökségét két év alatt elverte, meg szólítja H. képviselőt a folyosón.

— Barátom, iskolatársak voltunk. Tudod, hogy nincs mihez fogják. Szeretnék erdőbecslő lenni. Ajánlhatnál a miniszternek.

— Erdőbecslő? aztán hol? — kérdé a képviselő, huzódozva a nem éppen jó renomméju conscolaristól.

— Hát Mező-Turon.

— Mező Turon? Van is ott erdő! Nincs ott már fa mint egy kut ágas, azt is a Mátráról hozták.

— Mindegy az nekem, csak te ajánlj.

A képviselő megharagudt s ki mondta kereken hogy nem fogja megtenni.

— Hát mért? — csodálkozik a sértett jó barát.

— Azért barátom, mert te a pénzt se tudod megbecsülni, hát hogy tudnád akkor megbecsülni az — erdőt. —

A folyosóról.

HÁROM miniszternek volt e héten egyszerre a neve napja: Wenckheim Bélának, Perczel Bélának és Szende Bélának

Hárman aztán közrefogják Liphay Bélát s azt mondják neki:

— Barátom, hogy a mi kormányunk csakugyan a regeneratio kormánya lehessen, szükség, hogy te mondj le a jobboldali ellenzék elnökségéről s vállalj köztünk tárczát, — mert Magyarország regeneratora negyedik Béla volt.

Slauch munkácsi püspök nem a folyosón, de a főrendiház ülésében, a plenumban köszöntötte fel a ház elnökét, Majláth Györgyöt a neve napján.

Már most ez a gratuláció bejön a főrendiház naplójába s ott méltó helyet, foglaland a többi toasztok között.

Igazság szerint, hogy fogantatja legyen, vagy törvényczikkbe kellett volna foglalni, vagy legalább koczczintani hozzá.

A bábeli nyelvzavar kérdésében.

Már most miféle nyelvvel éljenek a magyar akademikusok, hogy azt mindnyájan megértsék?

Hát éljenek bornyunyelvvel, — az nemzetközi.

Fölösleges munka.

Egy ujság azt sürgeti, hogy az írók és művészek tulajdonjogáról csináljanak külön törvényt.

De strigis, quae non sunt...

Hirtelen halál.

(Béranger.)

B

BARÁTAIM, sietek közéték

Mert ti el nem néznétek nekem,
Hogy hirtelen halálom miatt ne
Lehessek itt vig ebédteken.

A szerelem marasztgatott, ámde
Én kifogtam cselfogásain
Mert veletek kell ma ebédelnem
Nem haltam meg, jó barátaim.

Mert gyakran, bár boldogok vagyunk is
Meghalunk ám észrevétlenül.

Istenem! tán én se élek mostan?

Ugyan nézzünk egy kissé körül.

Tapogatom magam itt is ott is:

Eszem, iszom s kaczagok a mir.

Kaczaghatok — semmi kétség hogy még

Nem haltam meg, jó barátaim.

Ha borostyán-koszoruzva mostan

Elvinne a halál hirtelen:

Daloljatok tovább, — töltsetek bort,

S szorítsátok meg végül kezem,

Csak ha majdan jó Bacchus nekem, ki

Papja vagyok, több bort már nem ad,

Ha kezetek nem szoritom vissza:

Akkor végem van, jó éjszakát!

Szabó Endre,

Hasznos tudnivaló.

— **Báró Simonyi Lajos** a kereskedelmi miniszter házat épít. Látszik, hogy ujonc a parlamenti téren, hisz ez csak a miniszterség után szokás.

KRÓNIKÁS ADOMA.

Ékes szónoklat.

Egyházkerületét vizsgálta meg X. Y. oláh püspök, s ez utjában betekintett B. Gyulára is.

A gyulaiak persze vendégszeretettel fogadták, sőt még fáklyás zenét is rendeztek tiszteletére. A házat, hol a püspök szállva volt, száz meg száz fáklya világította meg annyira, hogy a püspöknek még a szeme is káprázott bele. S hozzá járult még az ékes magyar üdvözlő beszéd.

Hanem itt már izzadni kezdett a püspök. Az aggodalom, hogy honnét vesz ő, — ki a magyar nyelvben alig volt jártasabb mint a tyuk az ábc-ben — a válasza szavakat: verejtéket sajtolt piros reverendája alól; s a szónok »üdvözlőgy nálunk« zárszavaira, keserves megerőltetéssel nyögte ki a rövid, de tartalmas feleletet:

»Köszönöm a muzsika, meg a gyertya!«

A világgyűlölő „költők” höz.

Magyarázat az »Üstökös« mult számában közölt költeményhez.)

GITHÉRA hangok a javából ismét:
Rosz emberek! — immár reszkessetek, —
Minotaurus téphette szerte fékét:
A nagy szök — kis vést nem jelentenek!
Szegény világ! mily roszzá kelle lenned:
Mely bűn az melybe ejtetted magad,
Hogy minden »szellem« poklot lát te benned,
Hogy minden »kebel« téged megtagad?...
Szegény költők! — hijába sohajtástok —
Siket fülekhez jó a nagy panasz:
A nagy világot? — azt ne okoljátok,
Ti vagytok a hibásak és nem az!
Ti bennetek, ti bennetek az ok:
Szegény lelkek — hallgassatok!

»Nincs lény, mondjátok, a ki már megértsen,
»Nincs senki, a ki rátok még fülel?...
S nincs senki? — senki? — — nincs! — de ezt
megértem:

Csodálnám, hogy ha értene kebel!
Hijába legyen könnytök és keservtek,
A nagy világ ne értsen, — mint nem ért:
E fájdalom s könnyyel ti pénzt kerestek —

(Fillért nem adnék az ily bánatért!)
S ki kívánjátok, hogy érző kebelbe
E megfizetett könnyek hassanak?
A bukó Róma jut erről eszembe:
Ott holt felett napszámba sirtanak — —
Tibennetek, tibennetek az ok:
Szegény lelkek — hallgassatok!

Könnyet fizetve, Róma megbukott már,
Sőt ingyen is sirt — — önmaga felett:
Ily végzet »költők« tireátok is vár,
Ti pénzért költök, jól ügyeljete! — — —
Üzérseget hány a világ nyakába,
Sózott könyűkkel hitvány szájtatok.
S örültök, hogy ha foly a könnynek ára
»Költök« milyen csekély az áratok!...
Mondjátok: »a világ a pénzre hallgat«:
Az hallgat csak, s tiérte zengetek:
A »gyászlepel«, higyétek — nem takarhat —
Hisz pénzsza a legtöbb versetek...
Tibennetek, ti bennetek az ok:
Szegény lelkek — hallgassatok!

Hallgassatok! — áldásos lesz reátok
Nem lézsem káros ez a hallgatás;
Káros? — hisz szótok a hazára átok, —
És némaságtok? — ez: — vigasztalás!
Nem kell a szó! — ne érje dal fülünket,
Mintsem hogy az mindig hazug legyen:
Farizeusnak nem adjuk szívünket,
Mert bár legtisztább az — szennyes leszen.....
Ócsároljátok-e »piszok világ«-ot.
Mig rólatok is szeny ragad reánk:
Mételyesnek mondjátok a virágot,
Hogy gyomrotok megkapja, a falánk.....
Ti bennetek, ti bennetek az ok:
Szegény lelkek — hallgassatok!

Vagy ha erővel szólani akartok,
Ha nem lehet itt másként élnetek,
Ám szóljátok, nem szívhez csak, — de szívből,
És meghallgatják éneklésedet.
Orfeusz koboza tigris megindított.
(Az ember sem sokkal vadabb talán!)
Meglátjátok, hogy a ki eltaszított,
Ha szívből szól: könnyt ejt a lant szaván. — — —
Ha így nem tudtok, félre minden álmod — —
Némuljon el könnyes keservetek:
Kapát kaszát a kézbe... legalább ott
A működéstek áldásos lehet!
Tibennetek, tibennetek az ok. —
Ten büntökért kár mást okolnatok.

Volt már nekem . . .

— Tegye ki Istóczy az ablakába. —

VOLT MÁR nekem szeretöm,
Volt igen sok fajta:
Primadonna, masamód,
Szobalány és dajka.
De még olyan sohse volt,
Mint a milyen most van:
Egy kis zsidó menyecskét
Szeretek én mostan.

Szép szemeit nem adnám
Nánás városiért,
Piczi piros ajakát
Nagy Magyarorszáért,
Fekete hajfürteit
Hetedhétorszáért,
Puha keblét az egész
Keresztyén viláért!

Hanem aztán szeret is
Ez az asszony engem.
Mikor együtt lehetünk:
Hogy örül a szentem!
Átkarolja nyakamat,
Csókol összevissza . . .
Természetes: én duplán
Adom neki vissza.

Két palotát s nagy vagyont
Hagyott rá a férje,
De elveszti, hogy ha nem
Zsidóhoz megy férhe.
— Vagy örökös özvegyeség,
De ezt már megunta!
Vagy zsidó férj . . . de szive
Keresztyénhez huzza!

Sírva riva esdekel,
Kapacitál folyvást,
Hogy térjek ki s vegyem el,
Boldogítsuk egymást.
. . . Uraim és hölgyeim!
A dolgok így állnak.
Ne érjen vád, ítélet,
Ha egyszer csak kitérek,
Izraelitának!

PÓSA LAJOS.

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

Bűnvádi főljelentés.

A Tékéletes Kegyessen Itélő Fenyítő Töven Szék eleibe nyújtando az alat meg írot esti 10-ora utani gyilkolok; és a Tanuk nevű a kezdő Nevét semiképen semi esetre sem mondja meg a Veisz Antal, ugvan azt a ki a torkomnál fogva meg is gyilkolt, de a töbi betsületés lakó rögtön sietek a védelmemre.

2-szor az első emeleten 20-dik alati Lako Veisz Antal a ki engem mind alatt meg írottat kétszer arcul vágot ugy annyira, hogy a fülszagatásom és a fog inam fájása a bal felemen most sem szünik, ugvan ez rántotta ki a kapukujtsot a kezemből. Harmadszor »ismét az első emeleten 19-dik szám alati Lako Stern Miksa Sujszter, ez is engem valami vas félével erősen melbe döföt, enek a fájdalom ipen rajtam nem szünik 4-szer Halálommal vetelkedő meg mentőim nevei n. m. a másottik emeleten 22-dik alati Lako Rech Jakob Ur ez rántotta ki a Kapu kujtsot a Veisz Antal keziből és a Csata után ugy atta át nekem.

A második Tanu életem megmentője. Másodikemelet 23-dik számú Lako; Kládívko Vilmos Ur.

E borzaszto eset történt. Lipot Város Sas utza *-dik számú Házban a kapu alat; folo Évi ápril ho 12-kén esti 10 ora utánni időben.

Kelt Budapest áprül hó 13-kán 1875.

Legalázatosbb szolgálj
X. Y. mindmegnevezetett
Ház Mester.

Határozati javaslat a levélhordók részére.

Tételessék köteleességévé minden ujoncz levélhordónak, hogy próbatétül a Mária-utczában kézbesítsen levelet, ha ez utczában meg nem örül, soha sem kerül a »Lipótmezőre,« lévén az utcán két 1-ső, három 3-ik továbbá tizes, százaz, sőt ezres, számú; ugy tizedes tört, vegyes tört, sőt O. val jelzett ház is.

Kerestetik

az »Üstökös« 1872-ik évi folyamából a 8. szám

Kérjük beküldeni szerkesztőségünkhöz,
Baráttér 7. szám

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státió utca 80-ik szám alatt.

Pest. 1875.

NYOM. AZ., ATHENAEUM NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:
LÁNG LIPÓT ÉS TÁRS.
1-ső nemzetközi hirdetmé-
nyi iroda Mária-Valeria
utca Thonett-udvar.

Rajzolja
JANKÓ.
Metzei
POLLAK.

FRANZENSBAD

Eger mellett Csehországban.

Idény kezdete május 1-én.

Glaubersótartalmas vassavanyuk, salini vasásvány mocsár, szénsav, gázfürdők. Három nagy fürdőház 320 fürdőkabinettel. Közvetlen vasutközlekedés a szász és bajor államvasut, a bajor keleti vasut, az északnyugati vasut, a Ferencz-József vasut és a Buschtichrádi vasut által.

Nagy vendéghely, balok estélyek, hangversenyek, színház kúti zenekar

Tamáschek, vezetése alatt.

UNGER F. W. FIA

Deák-utca 5. szám alatt.

Rövid-, szövet- és fehér-áru üzletét
alapította 1835. évben.

Ajánlja magát a nagyérdemű hölgyközönségnek a tavaszi-
idényhez való harisnyahosszúkat a tovább kötéshez.

Nagysága fehér és fodorított

Gyermekeknek 1 pár 22 kr, 26 kr, 30 kr, 45 kr.

Leányoknak > 25 kr, 30 kr, 35 kr, 40 kr.

Hölgyeknek > 30 kr, 45 kr, 52 kr, 60 kr.

Nagy raktárt tartok kész harisnyákban, gyermekek-, leányok-,
és hölgyek számára

férfi-harisnyák fehér 12 pár 1.60, 1.80, 2, 2.50, 3 frt.

> > színesek géppel kötve 2.30, 3.20, 4, 5, 5.50.

Azonkívül tartok nagy választékban még kész uri- és női
fehérneműket.

Arjegyzékes könyvecskéket a mi dús és választékos raktár-
runkból kívánatra levélileg megküldjük ingyen.

Temesváry Manó

magyar cipőgyára

**Budapest, király-utca 1. sz. ajánl
Hölgyek számára:**

Urak számára:

Bőrrel topányokat lakfejvel, legfinomabbul díszítve frt. 2.70.

Topányokat gumi betéttel, magas kivágással 3.50

Bőr topányokat erős chagrinnél, szegezett és srófolt duplatalppal frt. 3.80.

Fülek, leányok és gyermekek számára 100-féle fajta, frt. 2.80-ig.

Topányokat chagrinnél vagy erős zergébőrből 4 frt.

Topányokat borjú- vagy bagariabőrből srófolt duplatalppal frt. 4.50.

Topányokat lakkozott bagariabőrből, sróf-munka frt. 5.30.

Csizmákat vagy férfi lábbelieket erős bagariabőrből, háromszorosan srófolt talppal, 10 frt.

▼ Vidéki megrendelések posta-utánvét mellett. ▼

A legbiztosabb és legkellemesebb szer váltóláz ellen

különösen gyermekeknél, kik a keserű Chinint másképp bevenni nem képesek, a

CHININ CSOKOLÁDÉ

és a Chinin-cukor

Rozsnyay M. gyógyszerésztől Aradon (azelőtt Zombán Tolnamegyében) melyeket a magyar orvosok és természet-vizsgálók és a

nagygyűlés Fiumében

pályadíjjal koszoruzott.

Kapható vagy megrendelhető a birodalom minden jóhírű gyógyszerertárában.

A hamisításoktól óvakodni kell!

Mindenki csak a Rozsnyay M.-féle pályakoszoruzott kéztízményt kérje és fogadja el.

Legfinomabb fehér budai asztali bor

Kerntler Ferencz budai szőlőbirtokos saját termése csinos literes üvegben (3 meszely) 60 kr-ával, melyből az üvegtér 15 kr. visszatérítetik. Kapható tulajdon pincezében: Taban, Szarvaster 679 sz. a. és viziváros főutca 145. sz. a. Gretschlfele házban. Ugyanott szinte saját termésű kítőnő vörös bor itzés üvegben 70 kr-ával.

Alkalmazást keres

egy a gazdasági téren több évig mint bérlő és birtokos gyakorlatilag működöt egyén.

Kéretik szives ajánlatokat Láng Lipót és társához Budapest Thonetudvar czimezni.